

PERIÓDIC EDITAT PER LA JOVENTUT NACIONALISTA "LA FALÇ"

CRÓNICA

EL DESENLLAÇ

El parèntesi obert amb la mort d'En Dato, ha quedat resolt, amb la creació del Ministeri de l'Alledesalazar.

Poc ens preocupa a nosaltres, que sigui un, que sigui l'altra, el govern que maní a Espanya. Els considerem a tots prou dolents.

Però entre lo dolent, hi ha coses que són quelcom més acceptables. I una d'aquestes coses era la solució d'un Govern presidit per En Maura. No ha sigut aixís per oposició de les clienteles idònies i cal reconèixer, que de la lluita entaulada entre En Cambó i l'Alba n'ha sortit victoriós el darrer.

Creiem sincerament, que la solució donada a la crisi, és del tot interina.

No dubtem, de que Espanya, hi hauria guanyat amb un Ministeri de concentració. Espanya, segurament hi ha perdut, amb un Ministeri Alledesalazar: un ministeri gris.

I és aixís, que el desenllaç donat a la crisi, ens complau, és clar, ja que convenim en que Espanya hi ha perdut, forçosament té de complau-re'ns.

ESQUERRA

Desd' el 1.er d' Abril vinent adreseeu els encàrrecs del periòdic al nou estatge de la Redacció

Tantarantana, 8, 1.er

DEL MOMENT

Ve celebrant-se a la nostra ciutat la Conferència Internacional de Trànsit, i ella, el seu esperit, per a nosaltres, queda ben concretat en les paraules d'un confrare: «Es el Món en la Pàtria».

Barcelona, ciutat del tot europeitzada, se'n sent necessitada de tant en tant contactar-se amb la resta del món.

Una hora era el viatge d'En Joffre, suara era el Rei d'Espanya el que venia, ara és la Conferència de la Societat de les Nacions, és a dir: tot lo internacional va desfilant per casa nostra.

I al ésser a Barcelona, els components de la Conferència, ens afalaga, ja que el nostre esperit més bé es troba en l'ambient d'ells que en el dels que pretenen manar a nostra terra.

Així, doncs, hem de retre homenatge als Representants congregats en la Conferència—excepte a un—i desitjar-los-hi una bona estada a casa nostra, preguntant-los-hi al hora vulguin adonar-se de les nostres característiques nacionals, i tinguin en compte les mateixes, perquè fassin que prompte sigui el dia en que poguem saludar-los com a companys, i no solament com a hostes molt respectables.

Un nou epissodi ha tingut lloc aquests últims dies a l'escenari de la política d'Espanya.

N'Eduard Dato ha sigut víctima d'un atemptat. Considerem a ell una nova víctima, res més que una nova víctima que ha vingut a engroixir les llistes de les moltes que ja fa temps venen produint-se.

Quan a casa nostra brotava el terrorisme, i és produïen els primers atemptats, llavors, aquestes exclamacions platòniques que ara fan els polítics espanyols no apareixien. És que allò representava que era tant sols un nou conflicte a Catalunya, així, doncs, creien ells que no era urgent preocupar-se'n.

El foc terrorista anà abrandant-se. En la seva folla inflamació arrasà vides ben apreciables, fins que per fi ha escollit per víctima el cap representant del poder executiu d'Espanya.

I ara al parlar d'aquesta nova mort volem ajuntar-hi una consideració: La última víctima ha caigut, sens dubte, morta pels mateixos pecats començats pels seus

antecessors, al mirar-se amb despreocupació per llarg temps els caires terroristes que a Barcelona prenen les lluites socials.

Ara, la nostra malaltia se'ls ha encomanat ja. En ells produeix els mateixos efectes que en nosaltres. Per això, al parlar d'aquesta mort i de totes les morts que allà poguessin haver-hi, podem afegir-hi: —Els s'ho han buscat.

■ ■ ■

Feia ja dies que venia parlant-se de la formació d'unes concentracions. Ben mirat, però, la política espanyola ja ho és sempre una concentració: és la concentració de la inutilitat.

Els conservadors per un cantó, volien coalligar-se. Datistes i ciervistes darrerament feren les paus i el prometatge. Per altra part es renovaven les corrents de la formació d'un Govern nacional com l'anteriorment provat, però prescindint del nom de l'Alba.

Es clar, que en aquest Govern deuria entrar-hi en Cambó, i ell, que un temps predicà, que els polítics espanyols eren funestos, ara creurà, com cregué avans, que, tornen a ésser bons pel sol fet de governar amb ells.

Creiem fermament, que Catalunya poc té de guanyar-hi amb que en Cambó governi a Espanya. Els que hi guanyaran seran els espanyols, i això és lo que ens dol precisament.

Però, vingui o no vingui la concentració dels uns o dels altres (sigui quina sigui, no serà altra cosa que una solució interina), çò que deurà preocupar-los, és sens dubte el problema del terrorisme.

Bé s'ha demostrat, que per les corrents de repressió més espantosa, res es lograba. Per treure un terrorisme se n'ha implantat un altra, i sinó vejem-ho a Barcelona. Mentre els obrers sentin la necessitat d'organització inútil serà considerar resolt el problema social.

El problema social no pot resoldre's a gràcia i favor d'una classe mínima. Dèu resoldre's equitativament per a totes dues, ja que d'altra manera, l'obrer, eternament serà llençat a la indisciplina.

Per això som pessimistes, respecte la solució del plet social. Per un cantó les classes patronals, —reconegut inclòs per en Cambó— del tot ressagades a concedir millores de cap mena. D'altra part, un Govern legislador de coses que, de ésser bones, a la curta o a la llarga aca-

ben per a no complir-se i és com si no existissin, i per altra cantó les masses obreres, omplenades sempre d'un ideal més avançat quin predisposa el seu esperit a la revolta, sigui quieta sigui virulent, fent-lo estar sempre desitjós, d'allò que ell necessita i no pot fruir.

Un criteri ben equitatiu és necessari, ja que d'altra manera, difícilment, podrà trobar-se una solució.

El fracàs dels homes i el triomf de les idees

En el moment actual del catalanisme hi ha un fet innegable i palpitant que mereix nostre reflexió. No anem certament a demostrar la sició espiritual que s'ha produït dins de Catalunya, com a conseqüència pot ser de la solució que ha donat el món als problemes de nacionalitats. Devant del ressorgiment de totes elles, el plet català no podia circumscriure's a una autonomia que, de concedir-se, seria més que una aproximació a la veritat, un premi a la claudicació i a la servilesa. No.

Les Joventuts catalanes, amb lo que en diuen inconsciència i divina inconsciència la de les Joventuts catalanes! planteixen, donen nova modalitat al fet vital de nostre nacionalisme.

Representen certament el sentit d'una generació nova, divorciada de la farça d'un parlament estèril i d'una política petita i vergonyant i destruint l'obra feta d'uns anys ençà, tornen a la primera etapa sentimental de la que no's deu allunyar cap plet de nacionalitat fins el moment de donar-li una realitat total.

El fracàs d'uns homes que deien representar Catalunya, es un fet també evident.

Però jo voldria dir aquí unes paraules. Crec que dins més o menys temps es farà realitat aquesta sició espiritual de que vos parlava, per allavors no faré lo de molts, recomanar serenitat, però sí compreguen que pot despèndre's d'això un entorpidiment o un esclatant èxit per nostres ideals, m'atreviré a dir que hi ha el deure suprem de fins claudicar alguns moments del concepte personal per el bé de Catalunya, que de lo que no devem de claudicar mai, és de assolir per ella la més suprema llibertat.

JOAN RUSIÑOL

Nacionalistes: Organitzeu-vos fent-vos d'alguna Joventut.